

Ulco Jelles Hazelhoff [51]. Hij is meubelmaker en ontwerper van beroep en woont sinds 2011 bij de kunstenaarsgemeenschap KW37 in Arnhem-Zuid in een Mongoolse Ger(tent) met een oppervlakte van 30 vierkante meter.

Ik heb net het binnendoek van de tent vervangen, voor het eerst in vier jaar. Ik schrok me dood van wat ik tegenkwam: muizen- en vliegennesten. Motten, heb ik ook veel last van gehad. In Mongolië hebben ze daar veel minder last van door de kou. Bovendien zijn Mongolen nomaden en breken ze regelmatig hun tent af. Ik zal vier jaar op dezelfde plek. Voortaan ga ik die verplaatsing nabootsen door elk halfjaar de tent af te breken en weer op te bouwen. Mijn laatste investering was een demonteerbare zonne-energiecentrale van 10 duizend euro: zonnepanelen met een accubank. Veel geld, maar nu ben ik volledig onafhankelijk. Als er een stroomuitval is, branden bij mij de lichtjes nog. Ik had met dat geld nog tachtig jaar mijn energierekening kunnen betalen, maar wat voelde dat goed zeg, toen ik de stekker eruit trok bij de energiemaatschappij. Ik moet eerlijk zeggen dat ik ondertussen wel een oude, grote Volvo rijd, met een flinke uitstoot. Die moet er op een gegeven moment ook uit. De ger staat op vinexgrond, maar vanwege de crisis liggen de bouwplannen stil. De gemeente laat daarom tijdelijk een kunstenaarskolonie op dit terrein wonen en werken. Je kent het wel: pipowagens, keten, houtwerkplaatsen, kamperen en muziek. Ik ben niet echt een hippie, ik ben eerder een kakker in een tent. Een interieur moet er mooi uitzien en de spullen die ik heb, moeten van hoge kwaliteit zijn, daar omring ik me graag mee. Tegelijkertijd merk ik, nu ik de 50 ben gepasseerd, dat spullen er steeds minder toe doen. Toen ik hier ging wonen, moest ik een hoop wegdoen. Hier staan zes kastjes waar al mijn bezittingen in zitten. In vier jaar tijd heb ik twee kastjes niet aangeraakt. Ik blijf dus nóg minder nodig te hebben. Hiervoor had ik een appartement en een hypotheek waarvoor ik krom lag. Nu betaal ik 25 euro contributie per maand aan de woongroep. Het onderhoud van de tent kost me ongeveer 200 euro per jaar. Het mooiste is: het is van mij. Niemand kan zeggen: je moet je huis uit. De gemeente kan natuurlijk beslissen dat ze alsnog die vinexwijk gaan bouwen, maar daar heb ik geen stress van. Dan stop ik alles in een vrachtwagentje en rijd ik naar Zuid-Frankrijk. De manier waarop we nu leven, is eindig, daarvan ben ik overtuigd: fossiele brandstoffen raken op, we vissen de zeeën leeg en we vervuilen maar door. Als wij het schip niet keren, keert de wal het schip wel. Ik wil dat mijn kinderen zien dat hun vader er alles aan heeft gedaan om de wereld mooier achter te laten. En ik hoop ook dat anderen gaan nadenken hoe ze duurzamer kunnen leven. Als mijn ger daar een

aanleiding voor is: geweldig. Familie en vrienden waren verbaasd dat ik in een tent ging wonen. En dat zijn ze nog steeds, na al die jaren, ook al is iedereen enthousiast over het resultaat. Een echt lange relatie heb ik niet meer gehad sinds ik hier woon. Dates zijn vaak een succes, ze willen hier allemaal een wijntje drinken, en een keer blijven slapen. Maar na een paar weken vragen ze altijd: 'Hoe lang wil je hier nog blijven wonen?'

(Generatienummer Ulco Hazelhoff XII-24A)

(Overgenomen uit het Volkskrant magazine)

25 maart 2016